

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. S.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Ingrid Škrabskou, advokátkou so sídlom v Prešove, Hlavná 15, proti žalovanej **B. N.**, bývajúcej v K., **o zaplatenie 3 319,40 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II, pod sp.zn. 12 C 153/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. februára 2013, sp.zn. 2 Co 273/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom zo 20. apríla 2011, č.k. 12 C 153/2008-360 (v poradí druhým) návrh žalobcu voči žalovanej zamietol. Zároveň vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne osobitným uznesením. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 35 ods. 2, § 51, § 451, § 588, § 657, § 724, § 728 Občianskeho zákonníka. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou vzhľadom na ustanovenie § 724 a § 728 Občianskeho zákonníka posúdil ako zmluvu príkaznú, prípadne zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená v zmysle ustanovenia § 51 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že pokiaľ ide o sumu 400 000 Sk, ktorú mala poskytnúť žalovaná žalobcovi (príkazcovi), medzi účastníkmi vznikol záväzkovo-právny vzťah na základe príkaznej zmluvy, na základe ktorej žalovaná zakúpila pre žalobcu veci za účelom zriadenia nahrávacieho štúdia. Uviedol, že vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou nemohlo ohľadom sumy 400 000 Sk dôjsť k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, nakoľko pri jej uzatvorení by muselo dôjsť k fyzickému odovzdaniu peňazí, čo však vykonaným dokazovaním preukázané nebolo. Ďalej ustálil, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočností, že žalovanej požičal

v novembri 2004 sumu 10 000 Sk a neskôr v máji 2006 ďalších 90 000 Sk za účelom kúpy profesionálnej kamery. Za sporný považoval dôvod, na základe ktorého žalobca uvedené čiastky uhradil. Konštatoval, že v danom prípade sa dôveryhodnejšie a logickejšie javia tvrdenia žalovanej, ktorá vo svojej výpovedi aj v priebehu celého konania popierala skutočnosti tvrdené žalobcom a uvádzala, že ona je práve tou, ktorá poskytla žalobcovi sumu 400 000 Sk za účelom zariadenia televízneho štúdia vo februári 2003. Výpoveď žalovanej potvrdili aj svedkyne L. K. a A. K., ktoré boli osobne prítomné pri ústnej dohode o zakúpení štúdia žalovanou a aj o splácaní súm. Preto vyplatenie súm vo výške 10 000 Sk a 90 000 Sk žalobcom žalovanej považoval za splátku na úhradu nákladov súvisiacich s príkaznou zmluvou. Z trestného spisu Okresného súdu v Prešove sp.zn. 32 T 60/2008 zistil, že žalobca bol uznaný vinným z trestného činu znásilnenia, pričom mu v trestnom konaní bolo uložené ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou. Zo SMS správ, ktoré žalobca doložil ako dôkazný materiál, nevyvodil žalobcom tvrdené skutočnosti o pôžičke finančných prostriedkov žalovanej. Mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca ako veriteľ uzavrel so žalovanou zmluvu o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka na sumu 10 000 Sk a v máji 2006 kúpnu zmluvu podľa ustanovenia § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka, a keďže dôkaznú povinnosť mal žalobca, ktorý neunesol dôkazné bremeno, žalobu zamietol, lebo za dôvodnú a preukázanú považoval obranu žalovanej.

Okresný súd Košice II uznesením zo 7. júla 2011, č.k. 12 C 153/2008-400 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 1 154,72 € s povinnosťou zaplatiť ich právnomu zástupcovi žalovanej do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia a povinnosť nahradiť trovy štátu vo výške 166,04 € s povinnosťou zaplatiť ich na účet Okresného súdu Košice II do 15 dní po právoplatnosti uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p., vychádzajúc z toho, že žalovaná mala v konaní plný úspech. Žalovanej priznal náhradu trov titulom právneho zastúpenia, a to za deväť úkonov právnej služby spolu s režijným paušálom. Žalovanej nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby, a to poradu alebo rokovanie s klientom v šiestich prípadoch vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca žalovanej nepredložil žiaden listinný dôkaz o uskutočnení ani dĺžke trvania jednotlivých porád. Rozhodnutie o trovách štátu odôvodnil tým, že v priebehu konania bolo svedkyňiam priznané svedočné v celkovej výške 166,04 € a keďže žalobca nebol oslobodený od súdnych poplatkov, zaviazal ho k náhrade týchto trov, ktoré štát vyplatil zo svojich prostriedkov

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 7. februára 2013, sp.zn. 2 Co 273/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a uznesenie z čísla listu 400 vo výroku o trovách štátu. Zmenil uznesenie z čísla listu 400 vo výroku o trovách konania medzi účastníkmi tak, že zaviazal žalobcu nahradiť žalovanej trovy konania v sume 1 925,08 € do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti doplnil, že medzi účastníkmi nebola uzavretá zmluva o pôžičke, ako to tvrdil žalobca a na tieto skutočnosti nepredložil dôkazy, ktoré by boli vierohodné, aj keď dôkazná povinnosť bola na jeho strane, a nepreukázal, že žalovaná má byť zviazaná vrátiť mu sumu 100 000 Sk. Konštatoval, že so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní sa súd prvého stupňa vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia potom, čo na tieto skutočnosti vykonal náležité dokazovanie. Aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách štátu považoval za správne zdôvodnené, pretože žalobca nebol v konaní oslobodený od súdnych poplatkov a trovy štátu preukázateľne vznikli náhradou svedočného. Preto rozsudok, aj uznesenie o trovách štátu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne. Odvolací súd sa nestotožnil s rozhodnutím o trovách medzi žalobcom a žalovanou. Tvrdenie žalovanej v odvolaní, že písomné záznamy z poradí medzi žalovanou a jej advokátom tvorili prílohu jeho podania z 20. apríla 2011, bolo pravdivé a tieto záznamy sa nachádzajú na č.l. 346 až 351 spisu. Za toho stavu nebolo možné konštatovať, že by k týmto poradám medzi nimi nedošlo. O ich trvaní a obsahu nemôže súd pochybovať, preto odvolací súd podľa § 220 zmenil uznesenie z č.l. 400 vo výroku o povinnosti nahradiť trovy žalovanej tak, že zaviazal žalobcu nahradiť žalovanej trovy konania v sume 1 925,08 € tak, ako ich uplatnila v podaní z č.l. 345 spisu. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. V dovolaní namietal, že na základe súdmi nižšieho stupňa vykonaného dokazovania výpoveďami svedkov a iných listinných dôkazov bolo jednoznačne preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou došlo k ústnej dohode o kúpe kamery v sume 100 000 Sk, ktorú kameru, ani sumu 100 000 Sk žalovaná žalobcovi neodovzdala, ale naopak, podvodným spôsobom ju predala P. K. Navyše žalovaná v konaní nepreukázala, že medzi ňou a žalobcom došlo k ústnej, ani žiadnej inej dohode ohľadne odovzdania 400 000 Sk alebo zakúpenia vecí, ktoré boli potrebné na

zariadenie štúdia. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že k fyzickému odovzdaniu sumy 400 000 Sk nedošlo. Poukázal na jednotlivé svedecké výpovede a iné listinné dôkazy, ktoré jednotlivo analyzoval, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že kameru bolo treba zakúpiť z dôvodu používania v televízii Oáza, ktorá mala byť zriadená aj na iné účely, ktoré uviedli svedkyne D. H. a E. Č., ako aj samotný žalobca. Uviedol, že listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami preukázal, že bola uzatvorená ústna dohoda o zakúpení kamery a že žalovanej zaplatil kúpnu cenu za kameru, ktorú mu žalovaná neodovzdala a nevrátila. Namietal aj nepravdivosť právnych záverov odvolacieho súdu ohľadom spornosti úhrady finančných čiastok a dôveryhodnosť svedkyne A. K.. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a zmenil uznesenie o výroku o trovách konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol priznať trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 238 O.s.p., je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až f/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé jeho námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z ustanovenia § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Z dovolania žalobcu ďalej vyplýva, že namieta aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. dovolací súd odmietol aj dovolanie žalobcu smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, nakoľko touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. a ani v tomto prípade dovolací súd nezistil, že by došlo k vade konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2014

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová